

Kebabia kotikylästä

Suomessa on kautta aikain suhtauduttu nuivasti maahanmuuttajiin. Olemme halunneet leikkiä keskenämme. Osittain sen seurauksena Suomi on tunnettu muutamista harvinaisista sairauksista, joita esiintyy vain suppealla alueella, mutta siellä sitten sitäkin tiheämmässä. Tällaiset ilmiöt ovat usein seurausta sisäsiirtoisuudesta, jolloin normaalisti piilevät ominaisuudet vahvistuvat ja näkyvät poikkeavaisuutena. Vieras veri kylässä olisi saattanut pitää pöpöt piilossa.

Naapurimme Ruotsi on toiminut päinvastoin. Sinne on jo aikojen alussa houkuteltu vieraita. Ruotsissa näkyy muiden muassa laaja vallonien vaikutus. He toivat tänne Pohjolaan raudan- ja teräksentekotaidon, joka on vieläkin Ruotsin vahvan ja monipuolisen metalliteollisuuden perusta.

Ruotsissa ei pikkupaikkakunnallakaan tarvitse montaa sataa metriä kävellä, kun törmää vierasmaalaiseen ravintolaan tai kuppilaan. Niissä on monta kertaa makoisimmat murkinat, kuin Svea-mamman omissa.

Pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden hiukkasen lisääntynyt muuttovirta on kiristänyt tunteita Suomessa. Joskus jopa ylitse äyräiden. Lieveilmiöitä ja tilanteen häikäilemätöntä hyväksi käyttämistä on myös esiintynyt, ei voi kieltää.

Vieraat ovat vilkastuttaneet Suomenkin kirkonkyläien katuja. Tavallisten nuhruisten ja tupakansavuihin kaljakapakoiden rinnalle on ilmestynyt etnisiä ravintoloita. Ja suomalaiset ovat ottaneet ne omakseen.

Perniössäkin on jo hyvän aikaa vaikuttanut Kebab. Se on vähän piilossa, eikä sitä vieras heti huomaakaan. Vaikka todella tykkäänkin kaiken maailman ruoasta, minulla oli takavuosina vähän ennakkoluuluja kebabeja kohtaan. Käytyäni kymmenisen kertaa Perniön Kebabissa täytyy muuttaa asennetta.

Paikka on siisti ja puhdas. Käryt eivät kirpaise asiakkaan herkkää nenää. Kaverit ovat heti, luonnollisesti ja kohteliaasti, palvelemassa. He puhuvat herttaisesti vähän puutteellista suomea. Asiakkaalta kysytään tarkasti, mitä hän haluaa ja minkälaisia lisukkeita. Voipa jättää jotakin pois ja pyytää toista vähän enemmän. Minusta jopa tuntuu, että isäntien huomaavainen ja hillitty käyttäytyminen on tarttunut paikallisiin hunsvotteihinkin. Enpä ole nähnyt jonossa öykkäritävän.

Ja mikä tärkeintä, ruoka maistuu.

Toinen loistava esimerkki on Taalintehtaalla toimiva thaimaalainen ravintola. Ei kunnolla ehdi asettautua, kun jo tuodaan tykötarpeita ja kerrotaan ruokalistasta. Emäntä käy monasti aterian aikana kyselemässä hausalla suomella, onko sopivaa vai liian tulista. Tuntuu kivalta kun huolehditaan.

Äidin tekemä suomalainen kotiruoka on pistämätöntä, etenkin lihapullat. Mutta aina välistä kannattaa käväistä maistelemassa muiden maiden makuja. Käy kätevästi eikä tule kotikylässä kalliiksikaan.

pajen